

Aalborg Universitet

AALBORG UNIVERSITY
DENMARK

Stafetten

Jacobsen, Stine Lindahl

Published in:
Dansk Musikterapi

Publication date:
2013

Document Version
Tidlig version også kaldet pre-print

[Link to publication from Aalborg University](#)

Citation for published version (APA):
Jacobsen, S. L. (2013). Stafetten. *Dansk Musikterapi*, 10(2), 23.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal -

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at vbn@aub.aau.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Stafetten

*Stine Lindahl Jacobsen, ph.d., studienævnformand
ved Musikterapiuddannelsen, Aalborg Universitet.
Kontakt: slj@hum.aau.dk*

Redaktionen: Hvordan har det påvirket dit liv, at du i foråret vandt to priser for din ph.d.?

Sikke et godt spørgsmål. Min første tanke dvæler ved ordet liv, der kan forstås ud fra mange perspektiver. Et professionelt liv, et personligt liv, livet som helhed, livet som en tidsrejse osv. Men uanset perspektivet blev jeg først og fremmest meget overvældet, stolt og glad over at vinde først SparNord Fondens Forskningspris, der gives til særligt fremragende forskning fra unge forskere, og dernæst ph.d. Cuppen 2013, som er en formidlingspris i et samarbejde mellem Information, Lundbeckfonden og DR. Sådanne priser skal man jo indstilles til af prominente professorer, og allerede i januar gjorde Dr. Hanne Mette Ridder mig opmærksom på, at hun indstillede mig til begge priser. Med indstillingen fulgte meget fine beskrivelser af, hvorfor Hanne Mette syntes det skulle være netop mig og min ph.d., og det var længe nok til, at jeg følte mig ganske bæret og benøvet.

Da jeg så blev ringet op og spurgt af universitets administrationsmedarbejder først i marts, om jeg kom til den årlige AAU fest, fordi jeg havde vundet SparNord prisen, blev jeg så paf, at jeg ikke helt forstod hans spørgsmål. "Øhm, jeg har ikke tilmeldt mig – er det så for sent?". Hvortil han grinede og sagde, at det nok ikke blev noget problem.

Og så skulle jeg i øvrigt lige forberede 10 minutters oplæg om min forskning til årsfesten, hvor jeg ville have alle universitetets ledere, bestyrelsesmedlemmers og andre vigtige godtfolks fulde opmærksomhed. Det var ret så svært efterfølgende ikke at fortælle nyheden til nogen udover min stakkels mand, der måtte stå model til mange mærkelige typer af spørgsmål, som han umuligt kunne svare på. Hvorfor min ph.d.? Hvordan forpligter det i fremtiden? Hvordan kan det udnyttes i forhold til mere opmærksomhed til musikterapi? Hvad skal jeg sige i mit oplæg, så verden snart kan forstå, at vi er seriøse omkring vores fag, og at vi ubestrideligt har noget at tilbyde samfundet? Så det var en stor lettelse, da jeg endelig et par uger efter kunne sige det til nogle af mine skønne kollegaer, der havde lidt bedre mulighed for at hjælpe mig med svar på alle spørgsmålene. Jeg var faktisk ikke på noget tidspunkt i tvivl om, hvad de forskningsøremærkede 200.000 kr. skulle gå til, idet jeg allerede var og er i gang med at forske videre i udviklingen af det første standardiserede musikterapeutiske assessment redskab. De 200.000 kr. rækker i den henseende nok ikke særlig langt, fordi en standardisering kræver tusindvis af sessioner og dermed en hel del arbejdskraft, men når én fond først har god-

kendt forskningen, så er det noget nemmere at få andre til også at spytte i kassen.

Da det så var ved at lande inde i mig i slutningen af marts, fik jeg en mail fra Information og ph.d. Cuppen, at jeg var én af de 8 vindere, og at jeg skulle komme til kåringsshow i Tv-byen i maj. Det var næsten ikke til at fatte, og igen måtte jeg ikke sige det til nogen, før SparNordprisen var overrakt d.12.april. På den anden side gav det god mening, at god forskning og god formidling gik hånd i hånd, for den ene komponent er ikke meget værd uden den anden. Årsfesten var så sandelig en fest, og der var mange roser og positive bemærkninger om min ph.d. og oplægget, som også handlede om musikterapiens tværfaglige egenskaber generelt.

Efter årsfesten fik jeg meget travlt med alverdens interviews og møder med DR i Tv-byen, som jeg til gengæld virkelig lærte meget af i forhold til formidling, og som ændrede min professionelle tilgang til formidling. Den bedste formidling er efter min overbevisning den, som alle typer af modtagere forstår og kan relatere sig til. Altså skal man kunne forklare sig i en og samme sætning, så både overlægen og moster Gurli er lige fanget af og har forstået budskabet.

Til selve kåringsshowet i maj blev det tydeligt for mig, at jeg havde meget mere på spil end mine dygtige ph.d. kollegaer fra de andre fagområder. De havde primært deres personlige karriere og fremtid for øje, mens jeg i den grad følte mig som ambassadør for hele musikterapien. Et skridt i den forkerte retning, og så kunne konsekvensen blive lidt for hård. Tænk hvis jeg fremstod upålidelig og useriøs, så ville alle tænke dét om musikterapien. Men det lykkedes mig åbenbart at bevare jordforbindelsen, og måske var

det ekstra pres afgørende for, at jeg vandt 1. pladsen, et håndtryk fra undervisningsministeren og to billetter til koncertsalen.

At vinde de to priser har virkelig sat gang i opmærksomheden på musikterapifaget. Jeg har fået adskillige henvendelser og kontakter om alt lige fra oplæg på interne møder på AAU, artikelopfordringer, foredrag på Kulturatten i KBH, oplæg til Lyserød Lørdag, tilbud om job og konsulentarbejde, journalisthenvendelser om andre aspekter af musik og musikterapi osv. Jeg møder i min hverdag nu en større viden om og åbenhed overfor musikterapien også i kommunalt regi. Rigtig mange praktiserende musikterapeuter fortæller mig, hvordan ledere og kollegaer er blevet mere positivt stemte overfor musikterapien i kraft af den øgede opmærksomhed. Så for mig handler det ikke kun om æren og 200.000 kr. til forskning, hvilket i sig selv er rigeligt til at leve højt på længe. Nej, det handler i særdeleshed også om at lave varige forandringer hos vores medborgere, så musikterapien kan blive en del af hele befolkningens bevidsthed; så alle og enhver ved at musikterapi er en anerkendt behandlingsform, der kan hjælpe mange mennesker, som ellers er svære at nå på almindelig vis. Det synes kun rimeligt, at mennesker, som kunne have gavn af musikterapien rent faktisk ved, det eksisterer.

Jeg vil derfor gerne give Stafetten videre til Henrik Rydahl, en af medstifterne af Musikterapiens Fremme, der, så vidt jeg ved, er opstået i år og havde første møde i foråret. Jeg er glad for, at vi er flere, der aktivt går ind i at fremme musikterapien, og jeg vil gerne vide lidt mere.

Hvordan opstod Musikterapiens Fremme, og hvad er din personlige motivation for at gå ind i det arbejde?